

prstki privadili. Še ni zazvonilo poldne, ko je izročila zašite hlačke prese-
nečeni ženici v roke.

»Tu jih imate, in če imate še kaj raztrganega, bom prišla jutri.«

O, tisto pa, tisto! Kolikor bo hotela še otroških srajčk v popravilo.

Srečni ženici so se orosile oči, ko je podajala bogati kraljični svojo
razorano roko. In ko je kraljična zapuščala revo bajto, ji je oriskalo srce,
ko je videla, da je osrečila bedno mater.

Tudi tega večera so se gozdne vile dale pregovoriti, da kraljična še ne
pride k njim. Kje neki, ko pa ima še toliko dela! One že lahko še nekoliko
potrpijo, bajtarski otroci pa morajo biti oblečeni. Seveda, vile so žene, ki
se jim dá kaj dopovedati; bodo že še počakale, da kraljična opravi svoje
delo. Potem pa bo prav zares takoj prišla k njim.

Kraljična Zora je bila vesela, da si je z delom podaljšala življenje pri
očetu in mamici. Prav nič je ni skrbelo, da bi morala kaj kmalu med gozdne
žene. Revo bajtarske matere so jo kar vabile, naj pride k njim po raztrgana
oblačilca. Popsod so jo z veseljem sprejemali, ona pa jim je veselje vračala.
Šaj je bila sama presrečna, ko je pametno izrabljala čas, namesto da bi v
brezdelju pohajkovala.

Tako ne bi kraljična Zora nikoli prišla med gozdne vile, da je niso
nekega dne poklicale same. V strahu, da ne bi spet terjale njenega življenja,
jih je našla ob jezeru na trati. Približala se jim je po mehkem mahu, ki se je
kakor dragocena preproga udiral pod njenimi malimi šolenčki. Ko so jo
gozdne žene ugledale, je ena izmed njih nagovorila kraljično.

»Kraljična Zora,« je rekla lepa žena in žarki večernega sonca so se ji
vpletali med lase. »Končno smo dosegle, kar smo hotele. Nič se več ne boj,
ne bo ti treba med nas. Danes se je zglasil pr tvojem očetu kraljevič, ki je
poprosil za tvojo roko. Vrni se domov in glej, da dobro opraviš svojo po-
slednjo nalogo, ki bo trajala do tvoje smrti: osreči svojega moža, bodi mu
pokorna in zvesta! Na delo pa nikar ne pozabi! To smo ti hotele povedati oni
večer, ko si nas prvič ugledala. Sedaj pa pojdi in spremlja naj te očetov
blagoslov, ki vama ga bo podelil, preden odideta na svoj dom. Bodi po-
zdravljena!« — — —

Nekaj dni nato se je kraljična Zora poslavljala od svojih staršev in
od svojega doma. Mladi kraljevič jo je posadil poleg sebe na konja in zdirjala
sta na novi dom. Niso ju spremljali bučni glasovi fanfar, ne številno sprem-
stvo, odeto v dragocena oblačila. Ne: spremljali so ju zadovoljni pogledi
reonih bajtarjev, ki so s solznimi očmi zrli za dobro kraljično in njenim
princem; spremljalo ju je samo glasno kričanje bajtarske mladine, ki se je
v zakrpanih hlačkah in zašitih srajčkah gugala v vrhovih dreves in na vse
grlo klicala za odhajajočima: »Živela kraljična! Živel njen princ!«

Milan Skrbinšek

O zlata otroška doba

Vesele ure s stricem Jurijem...

Redkokdaj se je stric Jurij prebudil iz svoje mirne zamišljenosti. Kakor
je bil med delom vedno molčeč, tako se je, če ga ni čakal kakšen nujen opravek,
po delu najrajši skrtil kam v samoto ter se poglabljal v knjige. Zgodovinske
knjige so ga zelo zanimale; a s pravo strastjo se je oklepal knjig,
ki so vsebovale nauke o fiziki in kemiji, ali pa so razlagale sestavo različnih
strojev. Izvajal je tudi sam fizikalne in kemične poizkuse ter je tudi sam

izdeloval različne strojne naprave. Tako si je napravil puško, kolo, mlin na veter, gonilni stroj za mlatilnico in še marsikaj drugega.

A kadar se mu je kakšen poizkus posrečil, ali če je dovršil kakšno rokodelsko delo, je bil kar razigran. Oči so mu žarele in beli zobje so mu v smehljaju kar blesteli pod sršatimi brki.

V takšnem razpoloženju je bil kar otroško vesel. A v svojem zadovoljstvu nad srečno končanim delom se ni obračal na odrasle; ne, poklical je nas otroke in nam s prešerno kretnjo pokazal sad svojega truda.

In nato nam je napravil kakšno veselje. Kar oživel je med nami otroki in hitel iz enega konca dvorišča v drugega, da je zvelkel na kup stvari, ki bi nas mogle razveseliti. Največkrat nam je napravil na vrtu gugalnico ter se pri tem precej zamudil, ker je bil preveč vnesten, da bi se bil lotil dela s površnostjo, ki bi lahko bila temu ali drugemu v nesrečo. Kar nam je stric napravil, je bilo res dobro napravljeno. Ko je gugalnico dovršil, se je najprej sam pogugal na njej, in to visoko in dolgo, da je preizkusil njeno trdnost.

Nekoč nam je napravil celo vrtiljak. A ne takšnega kakor ga vidimo na sejnih in ljudskih zabavah. Bil je čisto preprost in v kratkem času sestavljen. Napravil pa ga je tako: na travniku za hišo je zabil v zemljo debel, kak meter visok kol, ki je imel zgoraj z železom obito os. Na to os je položil veliko kolo, ki ga je snel z voza; a na to kolo je pritrdil dvoje močnejših daljših lestev, ki sta se pravokotno križali.

»Vrtiljak je gotov!« je veselo vzkliknil. »Alo, otroci, zdaj pa le na lestve! Porazdelite se lepo enako na vse štiri konce, da se bo lepše vrtelo!«

Splezali smo veselo na lestve.

Stopil je ob kolu k lestvi in zaklical: »Držite se trdno!«

Nato se je uprl ob lestvo in začel »vrtiljak« vrteti; sprva počasi, a nato vedno bolj naglo, da smo otroci od veselega ugodja kar vriskali. — A bil je tudi zelo nagajiv. Ko so nekateri zaradi hitrega vrtenja začeli na glas moledovati, da naj ne vrtil tako hitro ali pa ustavi, je pognal le še hitreje. Končno je vendarle ustavil ter se malo ponorčeval iz bojazljivcev.

Nekoč jo je v svoji nagajivosti zagodel tudi meni. Dokončal je kolo, ki ga je sam napravil. Prvo kolo, ki si ga je napravil, je bilo stare vrste. Imelo je spredaj zelo veliko, čez dva metra visoko kolo, a zadnje je bilo tako majhno, da je imelo v premeru komaj dva in pol decimetra.

Nekega dne, ko je potegnil to kolo spet iz delavnice, me je nekam čudno se muzajoč vprašal, če bi se rad peljal z njim. Res, zelo me je mikalo; a tudi skrbelo me je, kajti sedež je bil zelo visoko in stric je bil poln hudomušnosti.

»No, kar pogum!« mi je dejal stric, ko je videl mojo neodločnost. »Saj se ti ne bo nič zgodilo!«

Vzel me je na »štuporamo«, se dvignil na kolo, pa sva se odpeljala z dvorišča po poti proti travnikom. Bila je prav prijetna vožnja.

»Ali je lepo?«

»Lepo, stric!«

»Čakaj, kmalu bo še lepše!« je nekam zagonetno vzkliknil. Pripeljala sva na robu travnika do plitke jame, ki je bila polna — kopriv.

Nenadoma je zavozil stric s pota in v jamo, kjer se je kolo zvrnilo, da sem se v koprivah pošteno opeknel — kakor sem sprva mislil, ter se hotel zaradi namišljenih bolečin tudi že pognati v jok.

A stric se je na vse grlo zasmeljal in se ponorčeval:

»Ali te ni sram, Milan?! Te koprive vendar nič ne pečejo!«

In res, bile so — kadulje!

Tako se je naš stric Jurij z nami otroki marsikaj rad pošalil...

(Konec prihodnjič.)